

La nostra entrevistada s'anomena Alícia Sánchez Pérez, té 28 anys i és soltera.

Viu a Granollers a la casa dels seus pares.

Aquesta persona crec que és un bon objectiu per entrevistar perquè ha viscut l'huracà "Mitch", concretament a Guatemala. Ara li farem una sèrie de preguntes.

P. Perquè vas anar a Nicaragua?

R. Jo anava de viatge a Nicaragua per veure uns amics. Un dia vam anar a fer turisme a Mèxic, concretament a Chiapas. Un dia vam voler tornar a Nicaragua i de pas també conèixer Guatemala.

P. Quina anècdota et va passar a Guatemala?

R. En un trajecte nocturn en autobús em va agafar una tempesta tropical, ens vam quedar aïllats entre dos ponts de la mateixa carretera, un es va enderrocar tot sencer però en l'altre hi havia un carril que encara el torrent no havia enderrocat. Era de nit i ens vam despertar, ens van dir que havíem de baixar i passar a peu per por que el carril s'enderroqués. L'autocar va passar sense problemes i vam pujar a l'autobús per anar a trobar refugi. Vam anar a un refugi que estava en la muntanya i allà vam estar tres dies i tres nits gairebé sense menjar, només beviem aigua. Vaig passar molta por i desitjava trucar als meus pares i que no em passés res. En el refugi érem com unes cent persones aproximadament, els aliments eren molt escassos i tothom volia sobreviure. La cosa més bonica que em va passar va ser quan li vaig donar un tros de pa a un nen que es moria de fam, aquell somriure va alegrar aquell lloc tant trist.

P. Després de passar l'huracà, com vas reaccionar?

R. Després de l'huracà vam anar caminant a un poble proper perquè l'autobús havia desaparegut per culpa de l'huracà. Aquells rierols secs eren força cabalosos i els creuàvem pels troncs dels arbres que estaven destrossats. En arribar al poble, la majoria de les cases eren destrossades i molta gent estava plorant per la desaparició dels seus familiars.

ENTREVISTA

El telèfon no funcionava i vam haver d'esperar cinc dies a casa d'una persona molt generosa que havia perdut un fill.

P. Com va reaccionar la teva família en rebre aquella trucada?

R. Va agafar el telèfon la meva mare i es va posar molt contenta perquè estava molt preocupada, per si em podia haver passat alguna cosa.

També els vaig explicar una mica de la història que havia viscut, els vaig dir que em podrien ajudar trucant a l'ambaixada espanyola a de Guatemala, que diguessin la meva situació i el poble on era.

P. Com va actuar l'ambaixada espanyola de Guatemala?

R. La veritat és que va actuar molt bé amb mi, ens van portar amb helicòpter a Managua, la capital de Nicaragua, em vaig acomiadar dels meus amics i vaig tornar amb avió.

P. De quina manera va reaccionar la teva família?

Molt bé. La meva mare, en veurem a l'aeroport del Prat se'm va llançar al coll i li caigueren unes llàgrimes. Tota la meva família es va posar molt contenta.

Carlos: Moltes Gràcies pel temps que m'has dedicat perquè et fes l'entrevista. Adéu i fins aviat, aventurera.

Carlos Marco